

A FRANCIA JOBBOLDAL ÉS AZ ÁLLAMI DECENTRALIZÁCIÓ

EURÓPA ORSZÁGAIBAN szemünk láttára szaporodnak azok a politikai mozgalmak, amelyek a társadalmi és állami élet gyökeres megváltoztatását tűik ki feladatul. Eddig főként három államhatalom igyekezett gyakorlatilag is szakítani az elévültnek és károsnak minősített liberalizmussal és demokráciával. Olaszországban egy tizennégy éves gyakorlattal rendelkező fasizmus tűzte ki zászlajára a provincializmusnak a kiirtását és a nemzeti egységnek a végletekig hajtott centralizmussal való megteremtését. Németországban a nemzeti szocializmus osztja be az egyént számológépszerű rendszerbe és geocentrikus mintára egy központ körül forgó, engedelmes embertömeggé alakítja át a hatvanmilliós német népet. Szovjet-országra a legcsekélyebb egyéniséget is halállal büntetik és a népközösség központi vezetősége ellen lázongó individualizmust szabotálás ürügye alatt Szibériába . deportálják. Egyedül Franciaország és Anglia tartottak ki az utóbbi évszázadok szokásai mellett. Angolország vár és figyel. Türelmesen kívárja más népek politikai kísérleteinek eredményét, hogy átvehesse a másoknál bevált igazságot. Valószínű, hogy Angolország tengeri elszigeteltségének védőbástyája mellett képes lesz a Wait and see szabályait követni.

És Franciaország? — kérdi a „Questions du Jour“¹ hasábjain Bourgeois Nicolas, a jobboldali mozgalmak által kiküldött programösszeállító bizottságnak a tagja. Franciaországnak már nincs szava az új világ megteremtésének a hajnalán? Franciaország, amelynek befolyása onnan származik, hogy a nagy eszmék áradatának a forrása tudott lenni, nem zárkozhatik el a semlegesség várába, hacsak nem akarja saját sírját megásni. Mert — folytatja Bourgeois — Európa nem maradhat meg abban a szervezetlen állapotában, amelyben manapság vergődik. Az utóbbi éveknek jellemző tünete: a nagy nemzeti eszmék megújítása. A tények maguktól beszélnek: a világ szellemi irányzatait befolyásoló nagy államok olyan politikai tétéleket állítanak fel, amelyeket egyrésztől belső életük szabályozására szánnak, másrésztől viszont külföld felé mint átveendő rendszert mutatnak be. Micrt ne hirdetné Franciaország is az ő és csakis az ő hittételét, amely a jövő szava kell hogy legyen: a decentralizációt, regionalizmust és föderalizmust?

¹A Questions du Jour, Párizsban megjelenő folyóirat, a jobboldali mozgalmak vezéregyéniségeinek a folyóirata. A tanulmányomban előforduló idézetek az 1935 júliusi, 7-ik számban szerepelnek.

FRANCIAORSZÁG ezideig közömbösen szemlélte a szomszédos államok belső átalakulását és a jobb vagy baloldali irányzatokkal való rokonszenvezésen kívül saját területén megmaradt a régi, demokrata szellem mellett. Feltűnő, hogy az a Franciaország, amely a szabadságnak korlátlan biztosításával eljutott a tömegek politikai iskolázottságához, az 1934-es évben kitermelte a baloldali frontot, de nem tudott kitermelni egy egységes jobboldali mozgalmat. Jobboldali mozgalmainak számát tekintve azt kell hinnünk, hogy a baloldal egysége mellett a jobboldalnak eme széttagozódása a francia nép többségének baloldali meggyőződését jelenti. A francia nép tömegmozgalmi azonban ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítják. A baloldali egység megteremtése ugyanis azért volt lehetséges, mert ma a baloldal képviseli Franciaországban azt a dogmatikus fejlődési vonalat, amelyet Stalin, Hitler és Mussolini képviselnek saját országukban, A jobboldal viszont, bár még mindig keresi a dogmát, belátta, hogy azt, amit Stalin, Hitler és Mussolini produkáltak, nem lehet újnak nevezni, hanem az egyszerű és törvényszerű folytatása a múltnak és kiclezése Marx tanainak. A kommunizmus, a fasiszmus és a hitierizmus triumvirátusa végelemzésben egy eredőből indul ki: a marxizmusból s bár állandóan és fennen hirdeti a marxizmus elleni harcot, végcélban ugyanazt akarja elérni, amit Marx követelt: állami beavatkozást, kollektív felelősséget és anyagi jólétet. Az eszközök mindenütt mások s az eszközökben felmerülő különbség adja azt a délibábos képet, amit Marx-ellenességnek neveznek.

Ennek a paradoxonnak a felismerése mellett a francia jobboldal valami újat akar produkálni, olyant, aminő még nem volt, amit az egész emberiség átvehet és ami pár évszázadra rendezi a népek egymásközi viszonyát. Ez az új világ nem rendezkedhetik be a kommunizmus, a hiderizmus vagy a fasiszmus elméletei alapján, mert ezek az elméletek nem foglalhatják magukban a marxizmus megszületése előtti korok a szellemét.

Múlta renescentur quae jam cecidere — ez az az elv, amelyen az új világot a francia jobboldal meg akarja teremteni. Vissza a régi provinciákhoz, a régi decentralizált állapotokhoz, a regionalizmuson keresztül a föderalizmusig. Ebben a programúiban nincs diktatúra, liberalizmus és demokrácia, hanem több van, valami olyan többlet, amire még nem találtak szakkifejezést.

A FRANCIA JOBBOLDALI mozgalmak között első helyen szerepel a Tűzkereszt — Croix de Feu — szervezete, amelynek élén De la Rocque ezredes áll. A Tűzkereszt fejlődéséről a tagok létszámának gyarapodása adhat tiszta képet. 1933 októberében még csak 900 új tag jelentkezett havonta felvételre. 1934 október 6-a után azonban a csatlakozások elérték a havi 2500-as ádagot. A Tűzkereszt testvérszervezete, a Volontiere Nationaux tagszaporodási ádaga havonta 700-ról 5000-re emelkedett. A jobboldali mozgalom harmadik ága, a Regroupement National viszont havi 1000 felvételt mutat ki. A fenti számadatok szerint a De la Rocque közvetett vagy közvetlen vezetése alatt álló jobboldali mozgalom már odáig

fejlődött, hogy átlag havi 8000 új tagot von be a jobboldali eszmeáramlat táborába.

A Tűzkeresztet és általában a jobboldali mozgalmakat jellemző szellemről élénk képet fest a Revue de Paris-ban Suarez György. A következőket írja:

A központi helyiségekben szigorúság, rend és fegyelem uralkodik. Komolyság és határozottság. Semmi izgalom, zavargás vagy fejvesztés. Titkárok, akik pontosan tudják, hogy hová kell menniök, hogy mit kell végezniük. Sok-sok fiatalember: erő és egészség. Semmi felesleges szó, időpazarlás vagy szabálytalanság. Itt minden nyugodt, minden pontos, minden szabályszerű.

Ha megfigyeljük ezt a zajnélküli szervezkedést, amely nem megy ki az utcára, hogy ablakbeverésekkel adjon jelt létezéséről, megértjük, miért nem adhat paragrafusokba szedett programot az, akit a mozgalom vezérének tekintenek. La Rocque-ról csak azt tudjuk, hogy a családért, a nemzetért és a tiszta erkölcsökért harcol.

A francia jobboldali mozgalmaknak a programját nem a „vezér” állapítja meg, hanem azok a tanulmányi bizottságok, amelyek az egyes kérdések szakszerű ismertetésére kaptak megbízatást. Ezek munkálatait a Questions du Jour című folyóirat ismerteti. A szakbizottsági tanulmányok alkotják a francia jobboldali mozgalmak programjának alapgyökerét. A rossznak és a jónak eme egybevetését és a következmények levonását az olvasóra, a szervezet tagjára bízják, aki sajátmagától, egyéni ítélőképessége szerint alkotja meg bensőjében az új világ képét. A Questions du Jour eddigi számai hatalmas munkáról tanúskodnak. A szakemberek és az elfogulatlan politikusok egész hadserege vonult fel az új eszméknek a keresésére, a bajok orvoslásához szükséges gyógyír előteremtésére. Végső következtetésként arra a meggyőződésre jutottak, hogy a világ társadalmi és állami rendszerét vissza kell vinni a francia forradalom előtti decentralizációs rendszerhez, amit a technika mai fejlettségéhez alkalmazva a nemzetközi békének a szolgálatába kell állítani.

A centralizációs berendezkedés hibáit Vicomte de Románét, a tanulmányi bizottság egyik tagja mutatta ki a legvilágosabban. Ő a közigazgatás jelenlegi rendszerének elemzéséből a dekoncentráció szükséges bevezetését hirdeti.

Ha a közigazgatási centralizációt közelebbről megvizsgáljuk, — írja Románét — azt látjuk, hogy a közigazgatásban a harmadik hatalom játssza a legfontosabb szerepet. A miniszter vagy államtitkára egy olyan rendeletet írnak alá, amit a prefektushoz intéznek. A rendelet valamelyik község ügyeit tárgyalja. Azonban a prefektus nem az a személy, aki a rendeletet áttanulmányozta és az előírások szerint intézkedik. Az átolvasást és az intézkedést a prefektus irodájának egyik ismeretlen tisztviselője, egyszerű alkalmazottja intézi el, akinek külsőleg semmi hatalma nincsen, ténylegesen viszont önkényesen rendelkezik a hozzáérkező ügyek felett. A korlátlan úr tehát nem a miniszter, aki az államot jelképezi, sem az a község, amely az ügyben érdekelt, hanem a harmadik hatalom, amit egy ismeretlen tisztviselő képvisel, áld „olvashatatlan” aláírással látja el az aktákat.

A közigazgatási centralizáció beteges „társadalmi centralizációhoz” vezet, amely teljesen félreérti a társadalmi alapszervezeteknek (család,

egyház stb.) a hivatását és az egyének szabadságjogainak hibás értelmezése folytán tulajdonképpen az összes szabadságjogokat felfüggeszti.

Ezt a visszataszító és lealázó rendszert, — írja Románét — amelyben már 1790 óta élünk és amely nap-mint-nap túrheterlenebbé válik, állami autokráciának vagy cezarizmusnak is nevezhetjük. Az etatizmus örülete, mondhatni veszettsége odáig megy, hogy még a kereskedelmi üzemek tisztviselőinek a munkáját is megnehezíti azáltal, hogy igazságtalan monopóliumokkal védett üzemeket állít fel. Ezek rendszerint veszteségre dolgoznak és a veszteséget az adófizetők kénytelenek fedezni. Ez a visszaélés egy circulus vitiosusra vezet, amiből csak az egész rendszer feladásával kerülhetünk ki. Nincs más megoldás, mert minden újabb állami szervnek a felállítása újabb kiadásoknak a vállalását jelenti. Minden fiatalember, akit ezekbe a hivatalokba felvesznek, megszűnik termelő-alany lenni és költségvetésből élő (budgetivore) teremtménnyé alakul át.

A társadalmi centralizáció a népi centralizációra vezet. Ez abban nyilvánul meg, hogy a falvak lakossága a nagy városok felé vándorol, ahová a jövedelmi lehetőségeknek a többlete és a szórakozások különfélesége csalogatja az egyszerű földművesnépet. Románét szerint a szörmyszülött minisztériumok és azoknak mellék hivatalai végnélküli arányban gyarapodnak anélkül, hogy más gyakorlati értékkel bírnának, minthogy elrabolják a mezőgazdaságtól és az ipartól kitarított családok százait, amelyek azután a nyomorúságnak vannak kitéve. Ez a rendszer veszélyezteti Franciaország gazdasági struktúráját. Párizs fantasztikus arányokban fejlődik, aminek tragikus következménye, hogy a faj elgyöngül a rossz lakásviszonyok miatt. A vidék elnéptelenedik. Az egyén erkölcei meglazulnak. Nem kívánatos kedvtelések felé hajlik, elveszti családalapítási szellemét, tékozló lesz és végeredményben elveszti a kultúra iránti fogékonyságát. A világi iskola erkölcs-telen hatása következtében a francia paraszt típusa kihalóban van. Felvetődik tehát a francia állam létezésének a legfontosabb kérdése: ellenállhat-e a paraszt annak az ellenséges hatalomnak, amit az etatizmus jelent a számára?

Aki az etatizmust támogatja — Franciaország ellensége. Aki az etatizmus ellen küzd — Franciaország jövőjéért küzd *— állapítja meg a francia jobboldal tanulmányi bizottsága a Questions du Jour-ban közzétett program-tanulmányainak végső következtetéseként.

A decentralizáció történelmi fejlődésével foglalkozik Beriet Károly, aki értékes tanulmányát Vidal de la Blache következő szavaival vezeti be: Franciaországot a különféleség jellemzi. Beriet Károly történelmi áttekintést ad a jelenlegi Franciaország területének ókori állapotáról, amelynek politikai, gazdasági és hadi berendezéseit még a rómaiak is tiszteletben tartották. Ezek a berendezések eredeti állapotukban jutottak át a feudalizmusba és a királyságba. Senki sem merte megbolygatni a vidék (provincia) szellemét, amelyből a királyság alatt „hűséges nemzetek“ fejlődtek ki. 1787-ben valóságként szerepeltek a bearnais-i, a Bretagne-i, a Lorraine-i és a Provence-i nemzetek, amelyekről Condorcet kénytelen volt megállapítani, hogy autonómiára törekedtek.

A provinciát inkább jellemzi a történelem és a faj, — írja Beriet — mint a terület és az éghajlat. Champagne-ban vagy Dauphiné-ban

a fizikai földrajz azonos a politikai földrajzzal; Beauce, Sologne, Bocage és Morván pontosan meghatározható gazdasági és geológim részeknek tekinthetők s bár nem alkotnak vidéket (provinciát) gazdasági szempontból mégis egységesek. Ennek dacára még sem rendelkeznek a morális egységnek azon kellékével, ami egyedül képes arra, hogy egy népnek ellenálló és alkotó erőt kölcsönözzön. Lorraine, Provence, Bretagne és Languedoc viszont természet- és fizikai földrajz szempontjából különböző területeket alkotnak, mégis egy-egy vidéket, egy-egy provinciát képeznek. Ezeket a provinciákat a háború hozta létre. A múlt dicsősége, a közösen fenntartott háború, az azonos politikai élet által kitermelt viszonyok és a közös faji eredet megteremtették az érdekek közösségét, az élet feltételeinek bizonyos azonosságát, a közös emlékeket és a közös hagyományokat.

A provinciák fenti meghatározása után Beriet megemlíti Sieyés abbénak 1789 szeptember 7-1 határozati javaslatát, mely első kísérlet volt arra, hogy Franciaország azonos egységet alkosson azáltal, hogy összes részeit hasonló törvénykezéseknek és közös közigazgatásnak vetik alá. Nemsokára megalakultak a département-ok (megyék), mert Mirabeau kijelentése szerint: nem a királyságot, hanem a provinciákat kell végérvényesen szétदारolni. A département-ok megszervezése által arra törekedtek, hogy életképes, saját érdekeiket megvédeni bíró kis egységek jöjjenek létre, amelyek önálló költségvetéssel és közgyűléssel rendelkeznek. Ez a természetellenes politikai beosztás azonban nem termelhette ki a helyi életet, mert míg a provincia Franciaország helyi társadalmának történelmi fejlődéséhez igazodott, addig a département csupán egy olyan keretnek bizonyult, amelyben az egységesítésre törekvő államnak a közigazgatási szerveit helyezték el. A mai élet gazdasági elemei összekeveredtek e keretek között fellelhető történelmi elemekkel és megváltoztatták az önkényesen megvont határvonalakat. A munkások, a napszámosok, a földművesek, az iparosok és a kereskedők szervezeteik útján — a megye határkövének ledöntésével — új területekre terjesztették ki működési körüket és olyan föderációkba tömörültek, amelyek a provinciák alapján a regionalizmushoz vezetnek.

A vidéki erők nyomása alatt — írja Beriet — egy új Franciaország indult útnak a kialakulás felé. A centralizmus egyforma és merev törvényei nem állják ki az ostromot. A jelenkor Franciaországának vidéki egyesületei önálló szervezeteket követelnek. Ezek a szervezetek évszázados vonzalmak alapján jönnek létre, hogy lassú ütemben fel-támasszák a vidéket, a provinciát.

A francia jobboldal tanulmányi bizottsága nem elégedett meg Beriet Károly vidéki kultuszával, a provincia visszaállításának egyszerű tételével. Brun Károly már egy olyan területre kalandozik át, ami a mai túlfűtött nacionalizmusnak teljes revízióját jelenti. Sem Hitler, sem Mussolini, sem Stalin nem helyezkedhetnek arra az álláspontra, amit Brun Károly tanulmánya útján a francia jobboldal a nemzeti kisebbségek kérdésében hirdet. És itt tűnik ki, hogy a demokrácia vagy a marxizmusból eredő jobboldali diktatúrák nagyobb ellenségei a nemzeti kisebbségeknek, mint egy olyan jobboldali mozgalom, melynek alapjait a decentralizmus alkotja.

Egy kétségbevonhatatlan ténnyel kell számolnunk: — írja Brun Károly — a nemzetiségeknek az ébredésével. Túlzásnak tekinthetjük

azt az állítást, hogy Franciaországban is élnek „nemzeti kisebbségek“, amelyek „el vannak nyomva“. Proudhon mégis azt mondta, hogy Franciaországban húsz nemzet él. S ha mindez meglepő, egyet mégis el kell ismerni: a jelenlegi vidéki mozgalmakon erősebben uralkodik a provinciák sajátos vonásainak az ébredése, mint a gazdasági okok vagy a közigazgatás egyszerűsítésének a kérdése. Ez az ébredés mindenek előtt etnikai és kulturális gyökerekből ered. Nem hiszem, hogy olyan hatásos fegyverek felett rendelkezünk, amelyek útját állhatják ennek az ébredésnek. És ha visszatartjuk magunkat az erőszaktól, két előnyös sikert arathatunk. Az első előnyt gazdasági téren érhetjük el... A második előny morális jelleggel bír... Az a közoktatás, amely számol a vidékek különféleségével, kevésbé elvont, kevésbé szófecsegő és nem fosztja meg a gyermeket az életben szükséges gyökereitől. Az a művészet, amely a vidék szellemi kincseire támaszkodik és az az irodalom, amely felhasználja a vidék értékeit, sokkal rendszeresebb és sokkal egészségesebb. A helyi nyelvnek a tiszteletben tartása lehetővé teszi azt, hogy a vidék értékes érzelmei és nem kevésbé értékes gondolatai közkinccsé váljanak. A francia kultúra, filozófia és humanizmus valamikor Európa meghallgatására talált. A már elévült uniformizálás fogalma helyett teremtsük meg az egységet: egységet, a különféleségek megtartásával, mely különféleségek szabadon jussanak kifejezésre. Teremtsünk harmonikus és élő egységet az életlényezőkből.

A francia jobboldal nemzet-kisebbségi programja az opposzió törvényének logikájából ered. A baloldali Herriot 1924 decemberében fennhangon hirdette: „Ha megtartjuk a jelenleg érvényben lévő elzászi és lotharingiai területek rendkívüli státúumát, ellentétbe jutunk mindenek előtt azzal az egységesítő elvvel, amely századokon keresztül politikai egységünk alapját alkotta. Franciaországot nem lehet összehasonlítani a Német-Birodalommal, mert Franciaország nem konföderáció s nem lehet megtűrni, hogy területének egyik vagy másik része különleges törvényekkel és önálló közigazgatással rendelkezék.“ 1923 február havában Poincaré megtagadta a French-zónától a további kedvezményes állapotnak a fenntartását. „A savojsok is franciák — mondta a francia jobboldali mozgalmak legnagyobb ellensége —¹ vessék magukat alá a francia törvényeknek. A parlament és csakis a parlament az, amely a nemzeti szuverenitásnak a birtokosa. Az országnak egyetlen része sem követelhet törvényhozói jogokat.“ De Monzie, a liberalizmusnak volt közoktatásügyi minisztere 1925 júliusában kijelenti: „Franciaország nyelvi egységének érdekében a bretonok nyelvének el kell tűnnie.“

A baloldali kartelnak eme nemzet-kisebbségellenes felfogását a jobboldal nem tehetette magáévá, hacsak nem akart ugyanazon az úton haladni, amelyen a baloldal már évek óta a centralizmus felé törtet. Ezért állapította meg a jobboldal azokat a kiirtandó sebeket, amelyek a baloldali uralmat jellemzik. Első vizsgálata a centralizmus káros hatását mutatta ki s elfogadta az ellenzék természetes logikája alapján a decentralizáció elvét. A decentralizmus vizsgálata a megye rendszeréhez vezetett. Ellenzéki elvből a jobboldal kénytelen volt felállítani a provincializmus teóriáját. A provincia elmélete a helyben lakó népesség sajátosságai ellen folytatott harcra mutatott rá. Szükségszerűen eljutottak tehát a nemzet-kisebbségi kérdéshez, amellyel kapcsolatosan a szabadságjogoknak az elismerését állították fel tételül a szabadságjogokat felfüggesztő baloldali gyakorlattal szemben.

Az ellenzéki álláspontnak a program megállapításakor gyakorolt hatásától eltekintve, a francia jobboldal a kisebbségi jogokat egy messzebbmenő külpolitikai cél szolgálatába helyezi.

Franciaország; szerencsére, — írja Bourgeois — kebelén belül oly kis etnikai kollektivitásokat mutat ki, amelyek még nem vegyültek össze és mindazokat a nagy fajokat és a kis népeket képviselik, amelyek Nyugat-Európát valaha is lakták. Suger és Szent Lajos idejében Franciaország volt az első ország, amely a keresztény szónak föderális jelleget kölcsönzött és az egész Nyugatot egy közös mozgalomba: a kereszties hadjáratokba összpontosította. Lehet, hogy máris elszalasztottuk az alkalmas pillanatot. A háború utáni napokban egy simulékonyabb alkotmánnyal hatalmas vonzóerőt gyakorolhattunk volna a még aUamjogilag rendezetlen területekre, Saar-vidékre és különösképpen Luxemburgra. De még ma is, ha csak szellemi téren, de mégis azzal az össze nem hasonlítható előnnyel rendelkezünk, hogy határaink szép és tágranyílt ablakkal vannak ellátva. Legyen ez az ablak Flandria, amely kitárni Belgium és Hollandia felé; Elzász, amelynek tekintete Luxemburg, Rajnavidék és Svájc felé irányul; Korzika, amely Olaszország felé fordul; Katalánba és a Baszkok országa, amelyek az Ibériai-félszigettel állanak kapcsolatban és a bretonok területe, amely viszont a kelták földjével néz szembe. Mindenütt fellelhetjük a hivatott közvetítőinket és képviselőinket. Ezek elrendezhetik külföldi viszonylatban felmerült kérdéseinket, hozzájárulhatnak a gondolat kereskedelmének fellendítéséhez, rokonszenvet és megértést hirdethetnek. Vájjon fel tudjuk-e használni ezeket a forrásainkat?... Vagy nem akarunk mást látni, mint veszedelmet és elképzelt szétbomlást?... Vagy bízunk országunk felfrissítő erejében?... Az utóbbi esetben a regionalizmus segítségünkre siethet: előbb átalakítani Franciaországot, hogy általa az egész Európát átalakíthassuk, A regionalizmusnak nemesik az a feladata, hogy megmentse városainknak és vidékeinknek a szépségét, családjainknak a tradícióit. A regionalizmus útján el kell jutnunk a kollektivitás társadalmi és nemzetközi szabályaihoz, amelyek miután már biztosítékai lettek közösségek jólétének és egészségének, elősegítik a jogoknak és a lehetőségeknek további szabad fejlődését s hirdetni fogják országunk dicsőségét.

A Questions du Jour itt vázolt megállapításai még nem jelentik azt, hogy a francia jobboldali mozgalmak vezérei egyöntetűen az ismert elvek alapján igyekeznek majd az új Franciaországot megteremteni. La Rocque ezredes például a nemzet-kisebbségi kérdésre vonatkozó részből a „Service Public“ című munkájában csak a regionalizmus gondolatát fogadja el. A regionalizmus kialakulását gazdasági okokkal magyarázza. A faji, etnikai és nyelvi szempontok jelentőségét ebben a vonatkozásban kellőképpen még nem ismerte fel. Az egyes tételek feletti vita azonban a jövőre nézve nem bír nagyobb fontossággal, mert a francia jobboldal azáltal, hogy a decentralizmus és a regionalizmus alapjára helyezkedett, a nemzet-kisebbségi kérdés megoldását önkénytelenül is helyes irányba terelte. Ezt remélik a Questions du Jour munkatársai is, akik abban bíznak, hogy nemcsak La Rocque, hanem az egész francia jobboldal teljes egészében magáévá teszi az általuk hirdetett elveket: a decentralizációt, a regionalizmust és a föderalizmust.

TAMÁS ANDRÁS